

Uppt. av Carl Johan Carlsson

Anmärkingar:

efter J. Lantbrukaren
Johannes Botin
i Ö. Thorsås
Kronobergs län

f. 1829. d. 1909

Y Fläsmåla synes denna
historia vara obekant,
fast trallberg och trall är
frånas där.

44. I minnens banden kände det i Fläsmåla,
Thorsås socken, att en dåka, som liksom en liten
konstlig tui rinner förut, blev berömd. Han hade
en kort gått ut i hagen för att söka reda på fåren,
då det plötsligt började att ösregna, så att han
blev tvungen att skjula under en stor gran.
Då satte han sig och somnade och då kom två
strids två trallgubbar över honom och förde honom
med sig till ett berg i närheten. Där var han
i många år, under vilka han understundom
visade sig för folk. Han försökte nämligen
fånga ut barn som han skulle lämna till traller
för att själva bli fria. Denna berömda dåkan blev
så den berömda "Fläsmåla koring", med vilken
föräldrar brukade strämma sina barn, då de
var stygga.

En dag under höstarbetet var allt folk
på en gård i Fläsmåla utom en självisk dåka ute
på fältet. Då kom den berömda tui dåkan och

had denna ~~en~~ be någon konfirmerad mänskl⁴
säka se kärigen genom sin mälsöga, då hon for
opp och ner i luften. Lyckades det, blev hon
fri. För i vanliga fall var hon blott sigulig för
barn. Däken talade emellertid om detta för sin
föräldran, då de kommes hem, men de begynde sig ej
om det utan togo vänta dag flickan med sig ut
på for ahem. När de så kommes hem på kvällen
var vadmalsvårmen verkligt och jultorten ståen
i fyra delar, mitt i rummet stod lyckkard
och runt omkring på golvet låg egnsfädel, kast och
raka, gnytor och annat. Det var den lycktagas
hemmet.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

En dag kom en kvinna in på en gård för sin
lytta barn. Barnet, hon hade med sig, had hon
hustrun våga, så än hon fick känna, hur tungt
det var. Men en var det så, att det var skor-
makare i gården och denne had med sig en
liten läppzika, som var en "vanvetting" (icke-
konfirmerad). "Har han sin vedtra i famnen ö
inget barn," skrek hon, i den lycktagas hörd
det, sprang hon på dörren. Men skomakaren nu-
sade opp och kastade sin kniv efter henne ö
den träffade henne i nacken. "Hetta had du
icke behövt göra mig, ty jag har aldrig gjort
dig något ont," sa hon och gick ut på gården.
Då stod skomakarens blåtbalja, ö i den
trättade hon av sig blodet. Sin gick hon med
sin vedtra i famnen.